

El meu professor de salut pública, el doctor **Enrique Nájera**, ens explicava a classe, ja fa uns anys, un conte sobre un poble situat a prop d'un barranc, que els veïns havien de vorejar per anar i tornar de la feina cada dia, i on de tant en tant es produïa alguna caiguda. Les autoritats, amb bona intenció, van decidir que calia construir un hospital al fons del barranc, per així tractar ràpidament i evacuar, si fos necessari, els ferits. Va caldre esperar que hi hagués diversos ferits, alguns de greus, perquè posessin una tanca i senyalitzessin el barranc.

Recordava aquesta història al veure les imatges de les autoritats del país inaugurant fa uns dies un hospital de campanya a Lleida. Imatge que es repeteix com a fons de les notícies posteriors sobre el brot, com la imatge icònica de com de bé ho fem. La pregunta és: ¿on és la salut pública?, ¿per què esperem que les persones caiguin pel barranc?

Això que passa a Lleida era previsible, però no tenia perquè haver passat. Les mesures preventives no s'han implementat amb els recursos necessaris. De nou estem davant d'una acumulació de casos que posa en tensió el sistema assistencial. Una tensió que, si aug-

Anàlisi

Fernando García Benavides

CATEDRÀTIC DE SALUT PÚBLICA
DE LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Un altre confinament és possible però evitable

menta, no deixarà cap altra sortida possible que un confinament encara més estricte que el que s'està aplicant aquests dies. Com el que hem viscut en els mesos de març a juny. ¿Ho podem imaginar? Seria un cop molt dur, tant psicològic com social. ¿Ho aguantaria el sistema sanitari? L'economia se'n ressentiria, i l'esperada recuperació ràpida seria el somni d'una nit d'estiu.

Posem una mica d'ordre, i preguntem-nos per què som aquí. Havíem establert, amb un consens molt ampli, que després del desconfinament, després d'un comportament exemplar dels ciutadans en general i dels treballadors essencials, entre ells els sanitaris, de manera particular, era el torn de, primer, mantenir la distància física (més protecció facial i higiene de mans) principalment als llocs tancats (els llocs de treball, transport i

lleure fonamentalment) i segon, un sistema d'identificació de casos, al més ràpidament possible, ja que ara tenim prou capacitat diagnòstica, i el seguiment dels contactes per aïllar-los si fos necessari. D'aquesta manera podíem mantenir la dispersió del coro-

En els brots de Lleida es veu la falta de recursos d'epidemiologia de camp per rastrejar

navirus sota control fins a l'arribada de la vacuna.

Una anàlisi dels brots de Lleida identifica, en primer lloc, l'escassetat dels recursos d'epidemiologia de camp. Això és, de professionals sanitaris amb capacitat real per rastrejar sobre el terreny, anant a les cases o a les empreses, ja que no és operatiu que algú per

telèfon et digui des de Barcelona on és el cas, i què necessita perquè es quedi a casa.

Ho va fer Alemanya des del principi. ¿no hem après dels millors, almenys en això? Aquesta és la inversió en infraestructura necessària, no els hospitals al fons del barranc. Però també, en segon lloc, observem sorpresos l'absència de coordinació de la salut pública amb els serveis prevenció de riscos laborals en les empreses.

Acció

¿A què esperem per posar els serveis de prevenció de riscos laborals de les empreses a l'ordre de l'Agència de Salut Pública de Catalunya? ¿És que la situació no ho exigeix? Més quan la campanya de recollida de la fruita a Lleida atreu milers de persones joves, que en alguns municipis doblen la població autòctona, i que són fonamentals per a la recuperació econòmica de la comarca del Segrià i de tot el país. A més, molts d'ells són immigrants irregulars que cal regularitzar (Govern central) com a primer pas perquè els seus drets, de tot tipus, els siguin reconeguts i respectats. Invertir en prevenció és l'alternativa per no tornar al confinament, i la garantia per sortir forts de la crisi econòmica en què ja estem. ¿A què esperem? ≡